

[Indenrigsministeren.]

Det er i Forberedelsesarbejdet, vi maa sætte ind, det er i Uddannelsingen af Grundlaget for dette, vi maa søge at finde hinanden, og jeg skal gerne sige, hvad jeg i saa Henseende først og fremmest lægger Vægt paa.

For det første gennem en maalbevidst Tilrettelæggelse af en objektiv Kundskab om Alkoholspørgsmaalet hos den unge Slægt at gøre den dybere og stærkere interesseret, ogsaa hvad Tallet angaar, end Tilfældet hidtil har været, i Udryddelse af Drikkeskikken, og her gælder det først og fremmest om, at man tager fat paa Uddannelse af Lærere hertil, saaledes at Undervisningen kan optages i Skolerne. Dernæst at vi arbejder for en videre Udbygning og Udnyttelse af det sognekommunale Selvstyre, som er skabt gennem Beværterloven, saaledes at vi i hurtigere Tempo kan faa Udsænkningstedernes Antal nedsat, først og fremmest de alt for mange Smaabeværtingers Tal, disse ikke sjældent uhyggelige og malpropere Beværterlokaler, som man møder i mange Kældere. De er egnede til at undergrave Folkets Sundhed. Her besidder vi i Forvejen Midler, som er givet i Politiets Hænder, i Særdeleshed gennem Beværterloven, som blot langt fra i tilstrækkelig Grad udnyttes. Vi bør jo komme dertil i vort Land, at ikke bogstavelig talt hver anden Kælderhals tilvinker den svage sit Kom-ind. Og Udsælkningstedernes Antal, Adgangen til Forhandling med stærke Drikke, bør indskrænkes, eventuelt ved Inddragelse under lignende Regler som dem, der gælder for Udsænkningstederne.

Her peger Forslaget paa en utvivlsomt saare virksom Vej, nemlig Afgifternes kolossale Forhøjelse, Opretholdelsen af deres nuværende Størrelse, men stadig med større Summer fordelt paa de lidt efter lidt aftagende Udsælkningsteders Tal. Jeg mener nu, at disse Bestemmelser er vel rigoristiske. Jeg mener, man maatte tilstræbe at naa til store Specialudsalg med Varer, som er kontrollerede, saaledes at rent ud giftige Iblandinger undgaas og enhver virkelig faar den Vare, han tror at købe. Og saa maa vi naturligvis fortsat opretholde vor høje Beskatning med deraf følgende Forbrugsbegrænsning. Vi maa opføre med at give livsvarige Bevillinger, de maa gøres kortere, selv om man ikke helt kan se bort fra Hensynet til de Midler, som sættes i slige Foretagender. Og saa bør vi ogsaa søge at naa til en Ændring af Bevillingsmyndighedernes Kompetence.

Her er efter min Mening i den gældende Beværterlov adskilligt at kritisere, her begaas ikke sjældent Fejlgreb, men som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og hans Kolleger utvivlsomt alle ved, var det paa det paagældende Tidspunkt ikke muligt at naa videre.

Ad alle disse Veje tror jeg, Grunden kunde lægges, saaledes at det sidste Skridt en Gang kan gøres, uden at man behøver at nære Frygt for, at det skal bryde sammen i selve Udførelsen.

Hvad nu Forslagets Enkeltheder angaar, skal jeg ikke komme dybere ind derpaa. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har jo gennemgaaet det, og selv om jeg har kritiske Bemærkninger at gøre, tror jeg ikke, der paa nærværende Tidspunkt vil være Anledning til at komme dybere ind derpaa. Jeg vil gerne sige om Forslaget som Helhed, at jeg anser det for at være overordentlig vel gennemtænkt. Jeg finder det klogt og ogsaa moderat opbygget paa det bestaaende ud fra de Forudsætninger, som er Forslagsstillerne; men, som sagt, i adskilligt er jeg ikke fuldt enig eller ligefrem uenig med de ærede Forslagsstillere.

Jeg finder de Vælgertal, som skal være initiativtagende, alt for smaa. Jeg beklager, at der heller intet Hensyn tages til de Procenttal, som har deltaget i afgørende Afstemninger, at der intet Hensyn er taget til det Omfang, hvori det kommunale Selvstyre har manifesteret sig i Form af tørlagte Kommuner, inden man søger at udvide Forbudet til større Omraader, først altsaa til Amterne. Heller ikke tror jeg, at man kommer frem, saaledes at man kan vente Respekt for Forbudet ad de Veje, hvorpaa man vil etablere Forbudets Gennemførelse i vort Lands Købstæder. Jeg tror ikke, det her gaar an i saa at sige alle Købstæder, bortset fra de allerstørste, at lade Landdistrikternes dominerende Folketal blive afgørende.

Afgiftsbestemmelserne under kommunale og amtskommunale Forbud anser jeg, som sagt, for at være for rigoristiske, selv om jeg er særdeles enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, naar han siger, at jo færre Udsænkning- og Udsælkningsteder, der bliver, des mere værdifuld for Indehaveren bliver naturligvis den enkelte Forretning, og derfor bør den ogsaa bære en væsentlig højere Afgift, og jeg har ikke noget imod, at Afgiften tilrettelægges med en saadan Højde, at der gennem den udøves et Tryk, som forstærker Tempoet, i hvilket disse Virksomheders Tal formindskes.

Men ved Siden af de Omraader, hvor jeg